

2w.

MERITXELL GÓMEZ PRIETO
2º ESO
COL·LEGI SALESIANS SANT ANTONI ABAT

MARAGDA

Mateu era a la seua casa, ja havia acabat totes les tasques, i no sabia què fer. Portava ja tres setmanes confinat, com la resta dels seus companys, però, a diferència de molts d'ells, ell no tenia a ningú amb qui entretindre's.

Mateu era un xic de tretze anys, amb els cabells bruns i un serrell que li cobria tot el front. Els seus ulls eren d'un to verd blavós; se li podia considerar alt entre els de la seua edat.

Estava en primer de l'ESO, tenia un grup d'amics més aviat tancat, ja que era tímid, però era un dels millors del seu curs. Li encantava llegir novel·les de fantasia i ciència-ficció, i solia quedar-se empanat incloent-se en aquestes històries, on podia ser una altra persona diferent. Era fill únic, i encara que per a uns altres això siga sinònim d'acaronat, per a ell no.

El seu pare, Pepe, era un home alt i amb els mateixos ulls que el seu fill, però a diferència d'ell, tenia el pèl fosc com l'atzabeja i portava ulleres.

Era un metge molt entregat al seu treball, sempre disposat a agafar les guàrdies que ningú volia, i durant el confinament, estava treballant més que mai, arribava a casa molt tard i s'anava molt prompte, Mateu quasi ni li veia.

Això no estaria tan malament si almenys la seua mare, Lucia, estiguera a casa, però, ser la directora de relacions públiques d'una empresa internacional significava que viatjava molt, i tot això li havia enxampat en un d'aquests llargs viatges, en una zona de l'Índia, i pel fet que el seu mòbil s'havia trencat i no va aconseguir els seus números, l'últim que el seu pare i ell havien sabut d'ella era el que posava en una carta de feia dues setmanes, dient que no podria tornar fins que la situació es calmara.

Quedar-se a casa a soles tot el dia havia sonat com un somni fet realitat per a Mateu al principi, com a qualsevol adolescent que està una mica fart de socialitzar, però al cap d'un temps, li estava començant a atabalar tanta soledat, i els llibres se li començaven a acabar, i per a algú a qui no li agrada repetir lectura, això era un greu problema.

Que cada vegada que posava la televisió l'única cosa que no parlava sobre el virus foren els canals infantils, tampoc ajudava, i, que a causa de la seua gran passió per la lectura mai haguera demanat una consola tampoc, perquè no podia jugar amb cap dels seus amics.

Amb tot això, l'únic moment en el qual socialitzava amb algú eren les seues classes, i en una videoconferència no hi havia molta oportunitat de xarrar com correspon amb un col·lega, així que els va suggerir fer alguna privada als seus amics, i les va gaudir, però, ells, a diferència del primer del curs, tardaven molt més a fer els deures, i entre això i les classes, amb sort podia parlar amb algun d'ells durant una hora.

Així que, com a solució a aquest gran problema d'entreteniment, havia decidit buscar uns quants llibres en l'ordinador, i demanar-los en línia, amb permís del seu pare. Va trobar diversos dels quals mai havia sentit parlar, un va cridar molt la seua atenció, es titulava

“Maragda”, i malgrat no tindre descripció, que només costara sis euros va anar suficient perquè ho posara en el carret i així satisfer la seua curiositat.

Tardarien cinc dies a arribar, i el seu pare just tenia dos dies de descans quan arribaven, així que esperava poder gaudir més aquests dies.

Els cinc dies es van fer eterns per a Mateu, però finalment va arribar el dia de l'arribada dels seus llibres, i també el primer dia en diverses setmanes que el seu pare estava a casa quan ell es va alçar. De la cuina provenia el familiar so de la batidora, el seu pare estava fent-se un dels seus batuts vegetals favorits, que deia que eren bons per al cor i no portaven calories de més. A Mateu no li agradaven, ell preferia les seues galetes i el seu batut de xocolata, però no hi havia manera de convèncer al seu pare de deixar-los.

Van desdejunar junts, però Mateu va notar que el seu pare semblava intranquil, i quan Mateu per fi es va decidir a preguntar, ell li va contestar que no era res, només la situació del virus. Mateu va esbufegar, aquest tema li estressava molt, així que va decidir preguntar per la seua mare, ja que no li havia dit res des de la carta.

-I... com està mamà?- va preguntar Mateu. En escoltar això, el seu pare es va posar tibant, com si estiguera nerviós sobre alguna cosa, i Mateu va pensar que per fi havia encertat que passava.

-Res, res, està bé, va aconseguir enviar-me un missatge des del telèfon d'un company que tenia el meu número.- va contestar Pepe, i sense donar temps a Mateu perquè diguera alguna cosa més, va eixir de la cuina, dient que tenia molt a fer.

A Mateu li va estranyar aquesta reacció, però de seguida va deixar de pensar en això, en adonar-se que eren les deu, i els seus llibres havien d'arribar en unes dues hores.

Com era dissabte, no havia de fer res, així que es va posar en l'ordinador per a veure una pel·lícula fins que arribaren.

Va sonar el timbre, i Mateu va eixir disparat de la seua cadira per a arribar a la porta, se suposava que li deixarien el paquet ací, ja que tota la resta ho havia fet en línia.

Va agafar la seua caixa com si fora un tresor, i després de desinfectar-la, la va obrir, la pel·lícula ja estava oblidada, el seu únic desig ara era llegir.

Com no volia perdre temps, va ser al saló, la sala més pròxima, i allí va començar a traure llibres.

Ja havia tret quasi tots, admirant-los, quan es va adonar que només quedava un, que no tenia llibre. -Maragda!- va pensar Mateu. Ho va agafar, com si ell fora un home sedient i el llibre fora aigua, volia començar-lo en aquest moment.

Però, quan ho va tocar, va succeir una cosa inusual, va començar a cobrir-li la mà. La sorpresa prompte es va convertir en por, i Mateu va cridar amb totes les seues forces, horroritzat pel que passava. El seu pare va anar corrent, pensant que el seu fill s'havia fet mal, i en veure que un llibre intentava embolicar al seu fill, es va quedar paralytitzat, però prompte l'expressió de terror del seu fill li va fer decidir-se, i va usar totes les seues forces per a llevar-li aquest llibre de damunt. Però al cap d'un moment, quan els dos l'estaven tocant, va sorgir una llum, que els va encegar, i van desaparèixer del saló.

El pròxim del qual Mateu es va adonar era que estava en el sòl, i ja no sentia el llibre menjant-li la mà.

Sentia un murmuri sobre ell, així que va obrir els ulls, per a trobar-se amb un individu desconegut sobre ell. Es va espantar i anava a cridar, quan el individu li va tancar la boca amb la seua mà.

-No temes humà, no soc part dels enemics, us he portat ací per a ajudar-vos.- va dir. Tenia els cabells violetes foscos, li arribaven fins a la cintura. Era més alta que Mateu, i el seu aspecte no haguera sigut tan estrany de no ser pel seu rostre lila, més clara que el seu pèl, els seus ulls verda maragda i les seues orelles una mica punxegudes, a més de la seua vestimenta, que consistia d'una túnica platejada resplendent amb un cinto del mateix to que els seus ulls.

-Qui eres? On estic? I on està el meu pare?- Mateu va preguntar tot seguit, aquesta senyora semblava eixida d'un dels seus llibres.

-El meu nom és Maragda, soc una elfa del regne de Saori, i ara mateix estem en el palau del rei d'aquestes terres. El teu pare està en una altra sala, el viatge el va afectar més que a tu, i ara està inconscient.- va dir Maragda, ajudant-ho a asseure's.- Tot sembla molt estrany, així que deixa que et compte per què eres ací.

-Saori és un regne d'harmonia, on criatures de tota mena porten convivint juntes més de mil anys, però entre aquestes criatures mai hi ha hagut humans. Hi ha molts investigadors dedicats a diferents branques de l'estudi de la nostra màgia. Fa dos-cents anys, van descobrir que podien obrir un portal al vostre món, a través del que vosaltres dieu històries. Però no podíem passar allí, ni ningú semblava poder vindre ací. Això va anar així durant poc temps, perquè resulta que l'entrada al nostre món des del vostre es trobava en un llibre, es deia Maragda. Ho descobrim quan per primera vegada jo vaig passar a través del portal, i vaig portar amb mi a una xiqueta xicoteta. Així descobrim que només els que de veritat desitjaven conèixer-nos, els que creien en nosaltres, i per curiositat aconseguien el llibre, eren els únics que podien cridar-me, perquè els portara ací.

Es va formar una aliança entre aquests humans i nosaltres, però el problema era que només podien vindre i en anar-se'n una vegada. Tot anava bé, fins que va arribar fa tres mesos un xiquet, era diferent, era malvat. Desitjava la mort del seu món, la destrucció, i va aconseguir una de les nostres plantes verinoses, va escapar, i va fer que la malaltia que transmetia la planta s'estenguera per tot el vostre planeta. Però el mateix va patir de les seues accions, ja que com que no tenia cura va morir de seguida.- ací Mateu va comprendre per fi de què parlava Maragda, això era el virus, i li va preguntar que llavors perquè estaven ell i el seu pare ací.

- Només un humà, que de veritat desitge la desaparició del problema podrà fer que la nostra cura s'estenga per tots els racons. Ara, no t'enfades, perquè el que et comptaré són noves notícies per a tu, i no t'agradaran. La teua mare es va contagiar fa una setmana, al teu pare el van avisar fa dos dies. Està greu, li queden menys de dues setmanes, per això els dos sou ací. Tu desitjaves vindre pel teu amor a les històries, i, sense saber-ho, també per la teua repulsió cap al virus, que es deu a la bondat del teu cor i el desig de no causar. El teu pare va poder vindre a causa del seu amor a la seua família, la seua decisió en intentar que el llibre no et transportara li va permetre entrar ací. Ara necessites fer una decisió, perquè tens només una oportunitat per a arreglar tot, o deixar que la terra es destrüisca.- i amb això Maragda es va anar, deixant-ho pensar.

La situació s'havia tornat molt més complicada per a Mateu, perquè ara tenia el futur de la

humanitat a les seues mans, i per al xic que només llegia i estudiava, tot això era un somni, un altre llibre que no existia, però per al protagonista de milers d'històries, era una oportunitat perfecta per a ser l'heroi, a més de poder salvar a la seua mare.

Amb tot això al seu cap, no li va costar molt prendre una decisió. Es va alçar, i com no sabia a on anar, va cridar a Maragda. Al moment es va trobar en una altra habitació, on estaven el seu pare i ella parlant.

- Ho faré.- li va dir a Maragda, mirant-la directament als ulls, amb una seguretat que no sabia que posseïa.

El seu pare, al qual havien posat al corrent mentre Maragda i Mateu parlaven, va somriure, es va posar en peus, i va abraçar al seu fill, mentre deixava caure llàgrimes de felicitat, perquè per fi hi havia esperança per a l'amor de la seua vida.

- M'alegra escoltar això, Mateu, però, encara que odie arruïnar el moment, hem de posar-nos en marxa, si volem aconseguir bons resultats.- li va contestar ella.

Amb la decisió feta, ja no hi havia res al que esperar, i Maragda els va portar a introduir-los a l'equip que tenia la cura, per a discutir els detalls de la missió.

Van entrar en una sala molt semblant a un laboratori, on hi havia més elfos treballant. Allí els va presentar a Ilaria, la directora del projecte, que els va comptar el pla.

- És un plaer conèixer-vos, i sent que la nostra primera conversa tinga aquest to ombrívol i trist, perquè la missió en la qual ús embarcareu no serà fàcil, ja que l'enemic es va encarregar d'assegurar-se que ningú impedira res, però no comptava amb nosaltres.

Ens agradaria poder parar tot abans que comence, però ni nosaltres som capaços de viatjar en el temps ni desafiar al que tot controla, a més que sembla que el virus ha fet que molta gent valore més a les seues famílies i els seus amics, així com xicotetes coses que doneu per fet sovint.

Així que, en lloc d'això, hem trobat una manera de repartir la cura el més ràpid possible a tots els racons, efectivament acabant amb el virus, però no podem fer desaparèixer els danys permanents, com els morts.- això últim ho va dir amb tristesa, perquè els elfos lamentaven la pèrdua de persones a causa del mal ús d'una de les seues plantes.

- La vostra missió consisteix en fer un ritual durant la lluna plena, però la dificultat d'això és que requereix que estiguen on el verí va aparèixer per primera vegada, i Mateu ha de ser el que acabe l'encanteri, perquè necessita una ànima jove, plena de bondat, que pot sobrepassar el mal del verí, i, com Maragda t'ha dit abans - va dir mirant a Mateu- tu eres l'únic que hem trobat que pot fer-ho.

Pare i fill es van mirar als ulls, i després d'un moment, els dos van donar una resposta afirmativa. Amb tot en ordre, van començar a fer els preparatius per a aconseguir un portal que apareguera on va començar tot, però sabien que el vilà hauria posat paranys al voltant, perquè ningú poguera parar el seu pla maligne. Les sospites estaven en el fet que eren paranys d'intel·ligència, que haurien de superar mitjançant endevinalles, i algunes proves de valor, però no sabien en què consistien. El millor que van poder fer va ser armar a Mateu i Pepe, i donar-los un amulet que els transportaria a casa, en cas que alguna cosa fora mal, o no aconseguiren eixir d'allí a temps en finalitzar el ritual, perquè aquest crearia una forta explosió. Van passar dos dies més allí, estudiant el procés, també com manejar les seues noves armes i creant estratègies per als paranys. Durant aquests dos dies, Maragda els va fer

de guia, els va ajudar el millor que va poder, i els va ajudar a pensar en l'objectiu final, curar a Lucia, perquè els dos havien començat a sentir por per ella, tement que no ho farien prou bé per a salvar-la. Però Maragda, utilitzant màgia èlfica, els va ajudar a tranquil·litzar-se, i van crear una relació molt forta els tres, encara que Mateu i Pepe mai podrien tornar, i no es tornarien a veure, sabien que tots recordarien l'experiència amb un somriure.

Així van passar els dos dies, i va arribar el moment de partir. El duo d'aventurers estava decidit a posar fi al mal del verí, i no deixar que Lucia patira més, la seua determinació es notava en els seus rostres, ja no eren un metge i un alumne, ara eren dos homes amb una missió.

Però tota la seua actitud no va servir per a evitar que moltes llàgrimes es vessaren en haver d'acomiar-se de Maragda, perquè ella els havia agafat afecte, i ells a ella.

-Pots fer-ho- li va dir mirant a Mateu, després d'haver-ho abraçat. Amb aquestes paraules ressonant en les seues orelles, Mateu va agafar la mà del seu pare, i junts van travessar el portal.

Mateu i el seu pare van aparèixer en un bosc, ple d'arbres alts, que no deixaven passar la llum. Era de matinada, havien decidit partir a aquesta hora perquè hi haguera temps a passar els paranys abans que la lluna apareguera, perquè aquesta nit era lluna plena.

Sense esperar més, es van posar en marxa en la direcció que el mapa que havien traçat amb ajuda dels elfos indicava. Van seguir en aquesta direcció durant un temps, fins que van arribar a un clar assolellat, on hi havia un llac replet d'aigua. El clar sí que apareixia en el mapa, però el llac no, així que van assumir que era el primer parany. Es van acostar al llac amb cura, i van veure que hi havia una espècie de joguet al fons. Ho van parlar un moment, i després van decidir que com Pepe nadava millor, encara que els dos temien a l'aigua, ell intentaria agafar-lo, i Mateu faria guàrdia perquè no passara res. Es va preparar, i després es va llançar a l'aigua, nadant en direcció al joguet. Mateu, que estava fora, va veure de sobte alguna cosa entre els matolls, però no volia deixar al seu pare en el fons del llac, així que va decidir esperar que esquera, però es va posar en posició de defensa. Al cap de poc va descobrir que aquest alguna cosa era un llop de gran grandària que semblava famolenc, i anava directe cap a ell. Anava a fugir, quan es va recordar del seu pare, i va decidir intentar lluitar contra el llop. En mirar-ho, es va adonar que no era exactament un llop, sinó més aviat un gos, i, en veure que no hi havia una altra opció millor, va agafar ràpidament un tros de menjar de la seua motxilla, i el va llançar a l'altre costat. Sorprenentment per a ell, va funcionar, perquè l'animal es va llançar pel tros, i una vegada el va agafar i s'ho va menjar, es va acostar a Mateu, ara amb l'aspecte d'un cadell, i es va posar a jugar amb ell.

Entre tot això, Pepe havia eixit de l'aigua, i ara portava una xicoteta pilota a la mà. En veure al gos, la va llançar, i el xicotet gos es va llançar després d'ella.

Així va ser com van superar el primer parany, sense deixar-se portar per la por a l'aigua o al llop.

Van continuar amb el seu camí, parlant de com anaven a salvar al món, i dels bons aventurers que eren, perquè superar el parany els havia animats. Anaven una altra vegada per una sendera, però aquest era diferent de l'anterior. Les plantes semblaven parlar entre elles, i quan portaven ja un bon tros, les plantes els van agafar, i els van lligar, els estaven començant a

rebregar tant que els faltava poc per a quedar-se sense aire. Entre tot això, Mateu i el seu pare van forcejar, cridant que ells eren els salvadors del món, i que unes meres plantes no podrien amb ells. Cada vegada que deien alguna cosa sobre això, les plantes els rebregaven més i més. Pepe i Mateu, veient que no els soltaven, es van adonar que no anaven a eixir vius, i la pena els va començar a omplir. Van començar a recordar com havia començat tot, es van recordar de Maragda, dels altres elfos, i quan, en recordar-se de la seua mare, Mateu va vessar la primera llàgrima, ja no va poder parar, va començar a plorar per ella, desitjant haver-la salvat. El seu pare, una mica més lluny, estava fent el mateix, i al cap d'un moment, les plantes es van esvaïr. Mateu va córrer als braços del seu pare, i els dos van donar gràcies per haver-se salvat. Es van adonar que les plantes els havien poguts atrapar pel seu orgull, ja que no els permetia pensar que alguna cosa els atacaria, i havien oblidat la raó per la qual eren ací. Les plantes, que usaven l'orgull per a rebregar a les seues víctimes, en veure's envoltades de l'amor d'una família, no el van poder aguantar, i aquest mateix amor les va fer desaparèixer.

Sabien que ja quedava molt poc per a arribar al lloc on tot havia començat, entre els dos parany i el menjar ja era a la vesprada, per això mateix no van parar a descansar, perquè creien que hi hauria un altre parany en aquest lloc, i havien d'haver superat totes per a fer el ritual.

Resulta que no era un parany a l'ús, sinó que van descobrir que el mapa els portava a l'inici d'un pic. No era molt alt, però el problema era que el camí semblava molt estret, i hi havia moltes pedres.

Cap dels dos volia pujar, ja que semblava molt perillós, i van comprovar el mapa moltes vegades per a assegurar-se que no hi havia una altra ruta, i que havien d'arribar allí.

Sense ganes de fer-ho, però sabent que era necessari si volien fer el ritual a temps, van començar a pujar, amb Pepe davant, i units amb una corda. Era una pujada complicada, i més d'una vegada es van esvarar, però ja estaven quasi a dalt. De sobte, Mateu, que estava esgotat, va esvarar amb una pedra, i a causa del seu esgotament no va tindre temps de reaccionar.

Només que Pepe estiguera agarrat a un pic els va salvar de caure pel buit, però ara tenien un problema quasi pitjor, Mateu estava penjant sense res al que agarrar-se! Pepe no sabia que fer, ja que necessitava les dues mans per a agarrar-se o ell també cauria, però necessitava pujar a Mateu. Va veure un altre pic que semblava més resistent, i al qual podria agarrar-se amb un sol braç, però no estava segur que anara a arribar.

- Papà! Fes-lo! Crec en tu!- va cridar Mateu, perquè sabia que aquesta era la seua última esperança.

Aquestes paraules van ser decisives per al seu pare, que en un sol moviment va aferrar amb força l'altre pic amb un braç. Quasi sense creure's que ho havia aconseguit, va pujar a Mateu, però no hi havia espai suficient per a abraçar-se. Van pujar l'últim tros sense cap accident més.

Ja estaven en la punta del pic, on el mapa indicava que havien de fer el ritual.

Van dibuixar els signes en el sòl, amb un guix especial i van posar els objectes corresponents en les marques. Adonant-se que quedava poc perquè la lluna apareguera, es van posar en les seues posicions.

Quan Mateu va donar el senyal, el seu pare va començar a recitar la primera part, tocant els símbols mentre donava voltes.

Havien dibuixat un cercle, en el qual hi havia huit plantes i objectes situats formant una estrella, Mateu estava just en el mitjà. Va arribar el seu torn, podia sentir la força de la lluna donant-li suport. Tenia els ulls tancats, i va començar a recitar en l'idioma dels elfos, i ni ell ni ningú sap què va dir, perquè la lluna li va murmurar les paraules a cau d'orella.

Pepe va mirar tot admirat, veient com apareixia una llum del seu fill, que es va estendre més enllà del que podia veure, i quan va veure que Mateu obria els ulls, va saber que aquesta era el senyal per a acostar-se a ell i activar l'amulet, perquè l'explosió estava a punt de succeir, ho va fer així, i al moment següent estaven a casa, a la sala d'estar, on tot havia començat.

Dues setmanes després

El món s'havia tornat boig, tots els malalts estaven curats, cap test treia positius, i els governs no sabien què fer. Els havia costat una setmana alçar els confinaments, i els científics estaven buscant respostes, respostes al que semblava un miracle per a quasi tota la humanitat, excepte per a dues persones.

Aquestes dues persones estaven ara en l'aeroport, esperant amb ànsia a la persona que faltava per a completar la seua família. Així era, Lucia tornava a casa aquest mateix dia.

- Mamà!- va exclamar Mateu, i el seu pare i ell van córrer cap a ella.

La van saludar i la van abraçar, i van anar a casa.

- Encara voldria saber què va passar amb això del virus, va ser com si desapareguera.- va dir Lucia, ja feia dues setmanes que estava curada, però no ho podia creure.

Ningú li va respondre, Mateu i Pepe només donaven gràcies a Maragda i a la resta, per haver-los donat una manera de salvar-la.